

Po příjezdu do hradního komplexu jsme čekali na vnějším nádvoří. Místní nás podezíravě okukovali, takže jsem věděla, že si o nás bude za chvíli špítat celé služebnictvo a divoce se sázet o to, kdo jsme a proč jsme sem přišli. Bez uniformy ochutnavačky mě pravděpodobně už nepoznávali.

Ze stáje spěchali pacholci převzít naše koně. Chtěla jsem zůstat s Kiki, ale řekli nám, že máme vejít do hradu a čekat na audienci u velitele.

Moji společníci vyjekli překvapením, když jejich oči poprvé spočinuly na vskutku podivném obrysu hradu. Měl několik pater neobyčejných geometrických tvarů a ze všeho nejvíc připomínal dětskou hračku. Postavený na čtvercové základně rostl do kombinací čtverců, trojúhelníků, a dokonce válců navršených bez ladu a skladu jeden na druhém. V některých poschodích byste našli tvary rovnou

všechny. I okna odrážela architektovu zálibu v geometrii včetně osmiúhelníků a oválů.

Uplynul už rok od chvíle, kdy jsem to tu viděla naposled. Kdysi to místo patřilo k mojí každodenní rutině, a tak jsem si na jeho podivný vzhled zvykla. Teď mě ale spíš zneklidňoval.

Čtyři rohové věže dělaly aspoň přibližný dojem symetrie. Tyčily se nad hlavní částí budovy a v oknech se svítilo vitrážové sklo. Zarazila jsem se. Kouzelníci v Domově také obývali čtyři věže. Jak podivná podobnost...

Sluha nás dovedl do stroze zařízené místnosti vybavené jen tím nejnütnejším. Když nám naservírovali občerstvení, automaticky jsem se přesvědčila, zda není pití otrávené, a překvapila svým hlasitým kloktáním džusu bratra, který se do té doby díval na prázdné stěny. Asi se v duchu ptal, kde zůstaly všechny ty legendární obrazy a pozlacená zrcadla. Hádala jsem, že poklady z královské éry nechal velitel zničit, ale vzpomněla jsem si i na Cahilova slova o tom, jak příšerné peníze stojí Ixii udržet v chodu, a tak bylo možné, že luxusní vybavení hradu Ambrose vyměnil za nutné služby.

„Tak tady jsi žila?“ zeptal se Leif.

Kývla jsem. „Celé dva roky.“ Jeden z nich v kobce.

V Sitii není mnoho lidí, kteří vědí o Reyadovi. Tuhle kapitolu svého života jsem si raději nechávala pro sebe. Většina Ixijců ale věděla, že jsem Reyada zabila.

„Kde přesně jsi bydlela?“

„V pokoji ve Valekových komnatách.“

Leif se na mě nevěřičně podíval. „Páni, tys to vzala hopen.“